

De verduisterde spiegel

en

Volledige kennis van de Verborgenheid

De schrijver is niet bekend

1 Korinthiërs 13:8-13

Een charismatische prediker stond voor zijn gemeente en deelde hun mede dat de Heer tot hem had gesproken en geopenbaard heeft dat de gemeente een nieuwe bus nodig had. Een vriend vertelt u dat hij kortgeleden een opwekkingsbijeenkomst heeft bezocht waar hij de doop van de Heilige Geest heeft ontvangen en in tongen (talen) sprak. Een religieuze televisie gastheer buigt zijn hoofd in gebed en vertelt aan miljoenen kijkers dat hij een woord van kennis ontvangt betreffende een vrouw van middelbare leeftijd, in Tampa, Florida, die op dat moment genezen wordt. Wat gebeurt er toch allemaal? Zijn zulke dingen volgens de Bijbel? Als dat zo is, waarom praktiseren dan niet alle gemeenten dat? Dit zijn belangrijke vragen voor oprechte christenen die graag willen begrijpen wat er in de hedendaagse religieuze wereld plaats vindt.

Het doel van dit artikel is niet om antwoorden te geven op de leer en het onjuist gebruik van de Charismatische Beweging maar om een passage van de Schrift te behandelen welke, indien die goed wordt begrepen, alle twijfel zal verwijderen of deze geestelijke gaven van profetie, tongen, kennis, genezing, het uitleggen van tongen, etc. deel zijn van de wil van God voor de huidige Bedeling der Genade Gods. Voordat we beginnen moedig ik u aan om de volgende passage biddend te bestuderen.

“1Kor.13:8-13: 8 De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieen, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden. 9 Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele; 10 Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden. 11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was. 12 Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben. 13 En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde”.

Deze passage is er één die velen, die de Bijbel bestuderen, van hun stuk heeft gebracht en vaak is deze passage door Christenen genegeerd omdat veel van zijn inhoud elementen bevat die zowel duister als onverklaarbaar zouden zijn. Zelfs onder degenen die beweren de betekenis er van te weten is een grote veelvoud van opvattingen. Echter, wetende dat alle Schrift is gegeven door de inspiratie van God en nuttig is, en dat het begrijpen van moeilijke passages veelvuldig tot grote zegen is, wensen we deze passage zorgvuldig te onderzoeken binnen zijn contextuele en dispensationele setting.

Ten eerste moeten we ons realiseren dat onze passage niet een geïsoleerde passage is maar één geheel vormt met de hoofdstukken 12 en 14. Het onderwerp is: “geestelijke gaven” (1Kor.12:1, 8-11, 28). Het probleem was, ofschoon de gemeente te Korinthe de geestelijke gaven boven mate bezat, ze deze voorzienigheid, van de kracht van de kracht des Geestes,

misbruikten voor persoonlijke verheerlijking. Ze waren vleeselijk, trots en op zichzelf gericht (1Kor.3:1-3; 5:2; 6:8) en aldus vermeden ze de betekenis en schoonheid betreffende hun gaven.....Liefde. En Paulus geeft aldus een kort maar prachtig voorbeeld om hen uit te leggen wat Christelijke liefde is en hoe het onder ons moet functioneren.

Met dit in gedachten kunnen we zien hoe Paulus in de introductie naar hoofdstuk 13 het ene essentiële element onderstreept dat ontbrak in hun samenkomst. *“1Kor.12:31: Doch ijvert naar de beste gaven; en ik wijs u een weg, die nog uitnemender is.* Sommige van de gaven waren beter dan andere en moesten door hen begeerd worden. Apostelen, profeten en leraren voeren de lijst aan in belangrijkheid terwijl wonderen, genezingen, tongen, etc. volgden als minder belangrijk (1Kor.12:28). In de toenmalige tijd waren ze allemaal aanwezig, de apostel wilde hen echter een nog uitnemender weg tonen. Wat kon er dan nog uitnemender zijn dan deze die ze hadden? Het antwoord van de Heilige Geest is: Liefde. Hoofdstuk 13 is terecht genoemd het liefde hoofdstuk van Paulus omdat er in menselijke termen beschreven wordt wat liefde is, niet alleen menselijke genegenheid maar goddelijke, zelfopofferende liefde welks waardigheid en waardering overeenkomt met datgene wat God waardeert en waardig acht. Hoe verleidelijk is het om dat grote thema hier te onderzoeken, maar vanwege ruimtegebrek verdragen we die verleiding en laten deze nobele taak over aan de lezer.

Nu we voldoende tijd hebben genomen om naar de achtergrond van onze tekst te kijken kunnen we er nu met een scherper inzicht naar kijken. Paulus besluit zijn korte verhandeling over liefde met deze laatste verklaring:

“1Kor.13:8: De liefde vergaat nimmermeer”.

Evenals onze Schepper-Verlosser, die de liefde verpersoonlijkt, vergaat de liefde nimmermeer. Het zal nooit in onbruik raken of nietig worden verklaard. Maar dat houdt in dat vele andere dingen wel nietig zullen worden verklaard. Zouden dat de dingen kunnen zijn waarin de Korinthiërs (evenals gelovigen van vandaag de dag) hun vertrouwen hadden gesteld?

Het vers gaat verder met:

“1Kor.13:8: maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden”.

In tegenstelling tot liefde, die eeuwig is, zullen profetie, tongen (talen), en kennis te niet gedaan worden, stoppen en verdwijnen.

Dit betekent NIET dat het Woord van God, gegeven door de heilige profeten, teniet gedaan zal worden, of dat de mensen zullen stoppen met spreken of dat kennis uit de mode zal raken, maar het betekent dat de **bovennatuurlijke gaven** van profetie, tongen en kennis te niet gedaan zullen worden en geen deel meer zullen zijn van het programma van God. Dat dit hier wordt bedoeld blijkt uit de context waarin deze drie gaven worden genoemd (1Kor.13:1-2; 12:8-10). Dit zijn de drie waar de Korinthiërs hoofdzakelijk mee bezig waren. Als zodanig vertegenwoordigden ze alle geestelijke gaven.

De vraag die de serieuze bijbelonderzoeker stelt is: “wanneer zullen deze geestelijke gaven geen deel meer uitmaken van de wil van God?”. Het begrijpen van vers 10 is onontbeerlijk om een juist antwoord te geven.

“1Kor.13:10: Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden.

Het tiende vers geeft aan wat ten dele is, als geestelijke gaven, zal worden te niet gedaan.

“1Kor.13:9 Want wij kennen (gave van kennis) ten dele, en wij profeteren (gave van profetie) ten dele; We kunnen dus de conclusie trekken dat, als hetgeen komt dat volmaakt is, de geestelijke gaven weggedaan zullen worden. Dit leidt op zijn beurt weer tot een andere belangrijke vraag. Wat is als: “het volmaakte zal gekomen zijn?”. Het woord dat als “volmaakt” is vertaald is het Griekse woord “teleiotes” hetgeen betekent dat het einde is bereikt (telos), afgehandeld, compleet, volwassen, volkomen. Er zijn er die denken dat liefde het volmaakte is waarover Paulus spreekt. Maar de liefde is alreeds gekomen (Rom.5:5 en 8) terwijl de geestelijke gaven nog steeds functioneerden onder hen. Anderen hebben gedacht aan de zinsnede “aangezicht tot aangezicht” in vers 12 en hebben daaruit de conclusie getrokken dat het moet verwijzen naar de komst van Christus voor ons. Deze weergave zou zeer goed passen in de bewering van de Pinkster/Charismatische Beweging dat de geestelijke gaven in stand blijven tot deze dag en niet door God onderbroken zullen worden totdat Christus terug komt om Zijn Gemeente tot Zich te nemen.

Ofschoon ik uitzie om op enige dag (misschien reeds vandaag) mijn Redder te zien van “aangezicht tot aangezicht”, geloof ik niet dat dit het is waarover Paulus hier spreekt in deze context. Ten eerste spreekt vers 10 niet van “Hij” (Christus) die volmaakt is maar over “het” dat volmaakt is. Profetie, talen en kennis waren geopenbaarde gaven, dat wil zeggen, ze waren ontworpen door God om openbaringen aan de gemeente mede te delen voor haar groei en stichting. Deze openbaringen bevestigden de waarheid welke Paulus tot op dat moment had ontvangen maar liepen daar niet op vooruit. Ten tijde dat hij deze brief aan de gemeente te Korinthe schreef was de openbaring gedeeltelijk en niet compleet, maar Paulus sprak van een toekomstige tijd wanneer het Woord van God volmaakt zal zijn, afgehandeld. Dat is waar door hem naar wordt verwezen als “het volmaakte”. Zie:

“Kol.1:25: Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;

Ten tweede maakt Paulus in vele passages duidelijk dat geestelijke volwassenheid het doel moet zijn in het leven van iedere gelovige, niet alleen in het toekomstige leven (Ef.4:12-14; Kol.1:28 en 29). Liefde is de kern van geestelijke volwassenheid. We kunnen niet houden van iets dat we niet kennen, vandaar de noodzaak voor de kennis van openbaring. (Fil.1:9 en 10). Als we ons realiseren dat Paulus een tijd in zijn vroege bediening (toen de goddelijke openbaring aan het lichaam van Christus nog in de kinderschoenen stond) contrasteert met een toekomstige tijd in zijn latere bediening (toen de veelkleurige openbaring van het Woord van God vervuld was) zullen we de Geest des Heeren zien in deze zaak. (Kol.1:25).

De brieven van Paulus die zijn geschreven in het begin van zijn bediening, zijn: 1 en 2 Thessalonicenzen, Galaten, 1 en 2 Korinthiërs, en Romeinen. De andere die zijn geschreven in zijn latere bediening zijn: Efeziërs, Filippenzen, Kolossenzen, 1 en 2 Thimotheüs, Titus en Filemon. De eerste groep werd geschreven gedurende de periode van het boek Handelingen, terwijl de rest daarna werd geschreven. Handelingen 28:25-28 is de grote dispensationele grens die de vroege en latere brieven van Paulus verdeelt.

Waarom was deze grens zo belangrijk in de openbaring van het doel van God en waarom deed God Paulus (en de Gemeente) wachten op de volle openbaring? We moeten de plaats van het volk Israël in het goddelijke plan in herinnering brengen. Ze waren niet door God opgegeven bij het kruis, zoals gewoonlijk wordt verondersteld, omdat de Heer voor hen tussenbeide kwam door te bidden: *“Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen”* (Lukas 23:34). Met Pinksteren, en daarna, ging Hij voort tot hen te spreken als een volk en beval hen zich te bekeren en zich te realiseren dat de man die ze hadden gekruisigd inderdaad de beloofde Messias was (Hand.2:14, 22-24, 36-38, 3:12-20; 4:8-12; 5:29-31; 7:1, 51-53). Echter volhardde Israël in zijn opstandigheid en ongeloof totdat ze uiteindelijk werden verworpen (Rom.11:7, 11, 12, 15, 20, 25) tot een toekomstige dag.

Tussentijds heeft God Paulus gered als de leider van de opstand van Israël en machtigde hem om Zijn spreekbuis te zijn om de rijkdom van Zijn genade uit te delen aan een verloren en stervende wereld. De bekering van Paulus van Tarsen (Handelingen 9), en hem voor te bereiden als Paulus de apostel der Heidenen (Handelingen 13), werd gemarkeerd door het zich verwijderen van Israël als het favoriete volk en een nieuw begin maakt met een vervreemde wereld waaruit hij een nieuwe schepping zou formeren, namelijk de Gemeente, welke is Zijn lichaam. Echter, van Handelingen 9 tot en met 28 was er een periode van overgang waarin God voortging met het doen van een beroep op Israël en strekte zijn handen uit tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk (Hand.9:20-25; 13:5, 44-47; 14:1; 17:1-3, 10, 11; 18:4-6; 19:8; 22:1,2, 17-22; 23:1,6; 28:17-23).

Tenslotte bereikte Paulus Rome, het centrum van het Judaïsme voor de Joden die buiten het land Israël vertoefden. Daar was het dat hij de voornaamsten der Joden bijeen heeft geroepen aan wie hij uiteen zette en getuigde het koninkrijk van God, hen overtuigende betreffende Jezus, uit zowel de wet van Mozes als uit de profeten, hij deed dat van de morgen tot de avond (Hand.28:17, 23).

“Hand.28:25-28: 25 En tegen elkander oneens zijnde, scheidden zij; als Paulus dit ene woord gezegd had, namelijk: Wel heeft de Heilige Geest gesproken door Jesaja, den profeet, tot onze vaders, 26 Zeggende: Ga heen tot dit volk, en zeg: Met het gehoor zult gij horen, en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien, en geenszins bemerken. 27 Want het hart dezes volks is dik geworden, en met de oren hebben zij zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zij zich bekeren, en Ik hen geneze. 28 Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen”.

Met deze laatste verklaring van Paulus (en de Heilige Geest) werd het volk Israël “Lo-ammi – niet mijn volk” (Hosea 1:9). Ofschoon individuele Israëlieten nog steeds gered konden worden, ligt de wederoprichting van het volk in de toekomst, nadat de gezegende hoop van de Gemeente gerealiseerd is en wij de Heer in de lucht ontmoeten (1Thess.4:16-17).

In de tussentijd is de volledige aanvulling van het Woord van God geopenbaard aan Paulus in het sluitstuk van goddelijke openbaring, genaamd de Verborgenheid (Ef.3:1-9; Kol.1:25-27). Dat wil niet zeggen dat de verborgenheid niet door hem is geleerd in zijn vroege bediening hetgeen vrij zeker is gebeurd (Rom.16:25; 1Kor.2:7, 8; 15:51-53; 2Kor.5:16-21; Gal.3:28; 1Thess.4:15-18). Maar de volledige openbaring er van is niet aan hem gegeven dan na het terzijde stellen van Israël en zijn komst in Rome als de gevangene van Jezus Christus voor ons die Heidenen zijn (Ef.3:1). Na deze crisis lezen we niets meer over de tekenen en gaven van Markus 16:17-20 omdat Israël, het volk van de tekenen (1Kor.1:22), niet langer Gods

volk was. Toen de laatste woorden van 2 Timotheüs waren geschreven (de laatste brief van Paulus vóór zijn dood), was het Woord van God betreffende het programma van de verborgenheid vervuld en de geopenbaarde gaven waren in onbruik geraakt. We moeten niet proberen iets toe te voegen aan hetgeen volmaakt is. Dat kan het alleen maar bezoedelen en onze harten afleiden van het Woord van God dat ons volmaaktelijk toerust: “2Tim.3:16-17: 16 Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust. 16 Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is;

Teneinde de aspecten te illustreren van het “ten dele” en “het volmaakte” van de periode van overgang gebruikt Paulus drie stijlfiguren die de progressieve aard laten zien van zijn openbaringen.

“1Kor.13:11: Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; Dit is waar hij zichzelf bevond toen hij de eerste brief aan de Korinthiërs schreef; “maar wanneer ik een man geworden ben”. Dit was het punt waartoe de Heer hem leidde in de openbaringen. “zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was”. Dit begrijpen we allemaal. Toen we kinderen waren knuffelden we teddyberen, speelden met ons speelgoed en speelden politieagent en rover. Maar toen we opgroeiden en volwassen werden, werden we geïnteresseerd in volwassen dingen en deden de kinderlijke dingen weg. Degenen die de tekenen en wonderlijke vertoningen zoeken, van de kinderlijke periode, moeten dat serieus overwegen om te voorkomen dat ze worden aangemerkt als onvolwassenen. Als “gelovigen” wandelen wij door geloof en niet door aanschouwen. (2Kor.5:7). Zoals iemand voorheen eens vroeg: “Is het de Geest van God of van Satan die de ogen van Christenen terug laat kijken naar Pinksteren en weg van het vóór hen geplaatste doel in Efeziërs, Filippenzen en Kolossen?”

Het volgende vers is een verdere illustratie van het onderwijs van de verzen 9 en 10:

“1Kor.13:12:Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben.

Let op de herhaling van de woorden “nu.....maar alsdan”. Dit zijn tijd aanduidingen die opnieuw terug wijzen naar het “ten dele, kinderlijke” stadium van openbaring in contrast met het “volmaakte, volwassen” stadium. Er ontstaat een probleem als Christenen de tijdelementen onterecht plaatsen en verwijzen naar het “nu” als dit leven hier op aarde en naar het “maar... als dan” als het toekomstige leven in de hemel. Niets kan verder van de waarheid, van deze woorden uit de Schrift, af zijn, we moeten voorzichtig zijn om er geen gedachten in te lezen die niet worden bedoeld door de Geest van God.

De spiegel in vers 12 is geen raam maar een echte spiegel. De spiegels waren in Bijbelse tijden gewoonlijk gemaakt van gepolijst koper en gaven een vrij onduidelijk beeld. Je kon genoeg zien om je hoed recht te zetten of je haar bij te werken maar je kon je gelaatskleur niet zien. Het woord dat is vertaald met “duistere” is het Griekse woord “ainigmati” waar we het woord “enigma” hebben --- raadsel. Paulus zegt dat nu (gedurende zijn vroege bediening) het programma van God voor de Gemeente, welke zijn lichaam is, schemerig en raadselachtig is, zoals iemand die kijkt in een duistere en golvende spiegel. Maar wanneer het volmaakte komt (het complete Woord van God), dan zal het zo helder zijn alsof je iemand van aangezicht tot aangezicht ziet.

Als dat waar is, waarom zijn er dan zoveel verschillen in de overtuigingen onder ware Christenen? De openbaring van de verborgenheid is nu al zo'n 2000 jaar compleet en toch lijkt het er op dat het "duistere spiegel" aspect een betere omschrijving is van het heden dan dat van "aangezicht tot aangezicht". We moeten er aan herinnerd worden dat Paulus hier spreekt van openbaring en NIET over verlichting. Voor zover het openbaring betreft zien we nu van aangezicht tot aangezicht omdat het Woord van God, aangaande de verborgenheid, is vervuld. Maar in ons verstand (verlichting) aangaande de complete openbaring zou men kunnen zeggen dat we nog steeds in een duistere spiegel zien. Wie de duistere spiegel gebruikt moet dus duidelijk maken dat dit een geestelijke betekenis heeft en niet alleen een interpretatie is van Paulus zijn oorspronkelijke bedoeling. Zelfs het "duistere spiegel" aspect, van ons huidig begrip van God en Zijn Doel, kan worden veranderd in een "aangezicht tot aangezicht" beleving als we ons beijveren om de tradities, emoties en fanatisme van mensen achter ons laten en het onderwijs van de Geest zoeken in Zijn heilig Woord.

"1Kor.13:12: nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben.

In de voorgaande illustratie staat de spiegel symbool voor het Woord van God zoals in 2Kor.3:18 en Jac.1:22-25. In 1Kor.13:12 gebruikt Paulus twee vormen van het Griekse woord "kennis". Het eerste is "ginosko" en is gelijk aan het woord 'kennis'. De laatste twee zijn "epiginosko / epignosis" welke een versterkte vorm zijn van "ginosko" en betekenen volledige of volkomen kennis. Het is leerzaam om het aantal keren op te merken dat het woord wordt gebruikt door de door de Geest geleide apostel als hij de waarheden opschrijft die hij ontving in de gevangenis betreffende de volledige kennis van de Verborgenheid van God. (Ef.1:17; 3:16-19; Fil.1:9; Kol.1:10; 2:2). Dit bevestigt slechts de bovenstaande uitleg.

"1Kor.13:13: En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.

Er is veel discussie geweest of geloof en hoop in de hemel samen zullen gaan met de liefde of dat ze zijn begrensd tot deze kant van de eeuwigheid. "Gelooft alle dingen" en "hoopt alle dingen" zijn in vers 7 omschreven als aspecten van liefde en in die zin kunnen ze doorgaan in het toekomstige leven. Het lijkt mij dat geloof en hoop in hun algemeen gebruik beëindigd zullen worden bij de verschijning van Christus voor ons. Beide hebben betrekking op hetgeen niet wordt gezien (Hebr.11:1; Rom.8:24 en 25). Als onze Verlosser komt zal geloof veranderen in aanschouwen en onze gezegende hoop zal gerealiseerd worden in de Persoon van Hem die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft gegeven. Liefde is blijvend en is het teken van geestelijke volwassenheid in ons.

Laten we nu proberen om deze grootste Christelijke deugd te ontwikkelen wetende dat:

"Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft. 1Joh.4:19.

En dat:

"Indien iemand zegt: Ik heb God lief; en haat zijn broeder, die is een leugenaar. 1Joh.4:20:

We aanschouwen niet meer de openbaring der verborgenheid door schemerachtige schaduwen die het zicht op het plan van God verhullen, maar aanschouwen veeleer de volledige kennis van de verborgenheid van God dat ontsluit is voor ons gewin om in ons de vrucht van de

Geest te ontwikkelen die de perfectie van God het beste weergeven, en het beeld waarin hij ons reeds nu wenst in te passen. (Gal.5:22-23; Rom.8:29).

De Progressieve Openbaring van God betreffende de Verborgenheid
(1Kor.13:8-12)

“NU” (55 na Christus)	“DAN” (na de Handelingen periode)
Vers 8: Profetieën. Tongen (talen). Kennis	Zullen teniet gedaan worden. Zij zullen ophouden. Zal teniet gedaan worden.
Vers 9: Ten dele (gedeeltelijk; niet compleet).	Vers 10: Volmaakt (compleet).
Vers 11: Spreken als een kind. Gezind als een kind. Overleggen als een kind.	Man, volwassenheid. Het kinderlijke teniet gedaan.
(Ginosko)	(Epignosis)
Vers 12: Door een spiegel in een duistere rede Vers 12: Ten dele kennen. (gedeeltelijk).	Aangezicht tot aangezicht. Volkomen kennis
(de vroege brieven van Paulus)	(De latere brieven van Paulus)
1Thessalonicenzen. 2Thessalonicenzen. Galaten. 1Korinthiërs. 2Korinthiërs. Romeinen.	Efeziërs. Filippenzen. Kolossenzen. 1Timotheüs. 2Timotheüs. Titus. Filemon.